

[Undervisningsministeren]

ningsverdenen. Her har vi faktisk taget et helt konkret nordisk initiativ. Derfor synes jeg faktisk, at vi kan være bekendt at nævne det.

Fru Alice Faber videreførte i øvrigt SFs tradition, som vel hidrører fra Morten Langes tid, for at beskæftige sig særligt med den biologiske forskning og med landbrugsforskningen, som hun mente befandt sig i en lidt sørgmodig forfatning rent økonomisk. Jeg deler absolut den bekymring. Dog må det være en glæde, at der jo bruges ganske klækkelige beløb på husdyrbrugsforsøgene i Tjele i Midtjylland.

Fru Alice Faber beklagede, at der tilsyneladende ikke var penge mere til SVUF og SVUS, som er to af de begreber, som nu for alvor er kommet ind i den offentlige debat. For hvem lægger mærke til, når noget bliver oprettet? Ikke en kat. Men når nogen vil nedlægge noget som helst, så skal jeg love for, at vi alle sammen hører om det. Sådan skal det vel også være, men det viser, hvor svært det er at prioritere og lave om på noget som helst. SVUS er altså ikke oprettet, SVUF skal vi forhandle om mandag eftermiddag. Jeg vil vente med at sige, hvad der kommer ud af det, eller med at antyde, hvad jeg tror der kan komme ud af det.

Jeg kan i hvert fald love, at hvis der skulle blive sparet penge på disse organisationer, så bliver de brugt til at skaffe flere pladser. Der er ikke tale om, at vi her pludselig har fundet en ny besparelse; der er tale om, at vi her prioriterer og siger: færre bureaukrater, flere lærere, så der kan blive undervist nogle flere unge og dermed være nogle færre arbejdsløse unge. Det er det eneste, der ligger bag. Jeg kan garantere for, at det vil ende med, at når denne regering har siddet et år, så er der flere uddannelsespladser både på Fyn og i Syd- og Sønderjylland, end der er i øjeblikket.

Fru Alice Faber nævnte også tværfagene. Jeg ved ikke, om de direkte angribes i redegørelsen, men det er da rigtigt, at jeg har været en af dem, der har udtrykt betænkeligheder ved disse tværfag, fordi de lange lister over tværfag, som jeg har set, giver mistanke om, at en del af det ikke er særlig seriøst og ikke lever op til særlig høje videnskabelige krav. Jeg synes, det i det mindste må være nyttigt, når man starter noget nyt, at det så bliver kritiseret. Det, vi skal passe på med, er at give bevillinger, bare fordi noget er nyt,

og bare fordi noget kan kaldes et tværfag. Man skal ikke have lov til at bruge begrebet tværfag som et sesam sesam, der lukker op for ekstra penge og særlig bevågenhed. De skal ud i præcis den samme konkurrence som alt andet. Jeg vil ikke diskriminere på nogen måde mod seriøse tværfaglige projekter. Det tror jeg ikke der er nogen der vil.

Fru Alice Faber spurgte, hvorfor det kun er videnskabeligt uddannede, der forsker. Det tror jeg er ret let at forklare. Når vi bevilger penge til forskning, så skal vi være sikre på høj kvalitet, og kravet om, at det er forskere, der forsker, er vores måde at sikre en høj kvalitet på.

Forskningens fælleskende på tværs af alle de faglige grænser er jo, når alt kommer til alt, dette, at den er behæftet med en særlig troværdighed, en særlig grundighed, som gør, at vi på tværs af partigrænser og på tværs af ideologiske skel dog har nogle faste holdpunkter, nogle kerner af ubestridelighed at beslutte og diskutere ud fra. Det hjælper forskningen os med. Men det er jeg bange for vil blive nedbrudt, hvis man slækker på kravet om, at forskning betaler man for hos mennesker, som har dokumenteret forskningskompetence.

Til fru Grethe Lyngs og i øvrigt til hr. Dræbye vil jeg sige, at forskningsbibliotekerens vilkår er værd at hæfte sig ved og er problemfyldte. De har været udsat for usædvanlige beskæringer.

Fru Grethe Lyngs' bemærkninger om bioteknikken kan jeg tilslutte mig. Jeg synes egentlig, fru Grethe Lyngs meget godt svarede på en del af det, som fru Inge Krogh sagde. Ikke fordi jeg er uenig med fru Inge Krogh, men fru Grethe Lyngs fremhævede dette, at vi hele tiden må tage parti for friheden, når vi skal vælge, om en forskning kan tillades eller ej. Det var det, professor ved Københavns universitet, rektor ved Københavns universitet Ove Nathan sagde meget dygtigt, synes jeg, da der opstod diskussion om noget, man forskede i på rigshospitalet: »Tvivlen bør komme den fri forskning til gode.« Det afgørende er jo, at der kan laves modforskning, at andre forskere kan sige: det går ikke, og kan forske i konsekvenserne af det, at debatten er fri, og at vi til enhver tid kan afvise at bruge resultaterne. Det må være det afgørende. Det tror jeg i virkeligheden også fru Inge Krogh er enig i.